

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Isagoge Ad Amorem Divinvm

Pennequin, Pierre

Antverpiae, 1661

28. Quomodo per amorem fiamus similes Deo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47132](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47132)

nec flamine, nec flumine: resistit enim istis omnibus, ut dura cautes unaquæ intractabilis: imò secundum S. Chryostomum, quò vehementiore impetu in illam fluctus ruunt, eò magis infringuntur & disparent: ea enim improbitatis simul & virtutis natura est, illa dum bellum infert, opprimitur; hæc dum bello vexatur, clarius effulget. Hominem Dei amantem, ut columnam depingit S. Gregorius Nazianzenus, dum S. Hieronem alloquens: Ita te geris, inquit, ut fortitudinem velut in columnâ sculptam omnibus spectandam proponas. Amor ille sanctus ubi homines ἀπερίτλητος, ut vocat Chryostomus, invenerit, animæ inconcussa, eos ferèdo firmiores, sublimiores, invictos, & inexpugnabiles reddit. Adde ut alibi vocat, adamantinos, quòd duritiâ adamantem imitentur, cujus natura ferro & ignibus est inexpugnabilis, utriusque semper victrix, ut ait Plinius.

Cùm satis hæc esse possint ad amoris sancti generositatem declarandam, non possum tamen non eam illi appingere, quam Sapientii suo tribuit Seneca. Generosa, inquit, res est, conari alta, tentare, & mente majora concipere, quàm quæ etiam ab ingenti animo adornatis effici possunt: qui sibi hæc proposuit: Ego mortem eodem vultu audiam, quo

videbo: ego laboribus, quantumque illi erunt, parebo, animo fulciens corpus: ego divitias, & præsentis & absentis æquè cõtēnam: ego fortunam nec venientem sentiam, nec recedentem: ego terras omnes tanquam meas videbo, meas tanquam omnium; ego sic vivam, quasi sciam me alijs natum, & naturæ rerum (hoc est Deo) hoc nomine gratias agam: quo enim genere melius negotium meum agere potuit? Unum me donavit omnibus, uni mihi omnes. Ego amicis jucundus, inimicis mitis & facilis, exorabor antequam roget, honestis precibus occurram. Utinam, qui Deum fortiter generoso amore profsequi conamur, ad ista nos conformaremus!

CONSID. XXVIII.

Quomodo per amorem fiamus similes Deo.

TRitum est illud Philosophi: Amor similes inventit, aut facit; rogavit aliquando Clemens VIII. unum è Cardinalibus suis, quos in administratione muneris publici maximè probaret; respondit ille, qui Dei viva sunt simulacra, aliquos similes reperiri existimans. Modus eò perveniendi duplex est: unus petendo, Gggg alter

I.
Amor similes facit.
Henric.
Farnos. de Principe.

Sermone 8.
de Iejunijs.
7. mensis.

2.
Petendo.

alter ad id omnem cum Dei gratia, contentionem animi adferendo. Primum insinuat nobis S. Leo interpretans verba illa Petri 1. *Sancti estote, sicut & Pater vester celestis sanctus est.* Præcipit, inquit, sanctitatem, & modum ejus acquirenda: quasi diceret Deus: Me diligite, & ab ijs quæ mihi displicent, abstinete: facite quod amo, amate quod facio: & cum difficile esse videtur quod jubeo, ad jubentem recurrite, ut unde datur præceptum, præstetur auxilium; non negabo opem, qui tribui voluntatem: & dum Christus pollicetur Patrem cælestem daturum spiritum bonum petentibus se, satis ostendit, ad obtinendam aliquam cum Deo similitudinem, quam spiritus ille bonus secum adfert, supplicatione gradum fieri.

Hom. 10.
in Hexam.

3.
Vt simus
Dei simili-
es est no-
stræ indu-
striæ.

Jam verò quid industriæ & contentionis Deo, auxiliante, ad rem tam excellentem assequendâ adferre possimus, inspiciamus. S. Basilius qui dixit Christianismum in Dei similitudine consistere: Ex creatione, inquit habemus, quod simus secundum imaginem Dei: voluntate acquirimus, ut simus secundum similitudinem; additque id Deum nostræ industriæ diligentiaque reliquisse, ut ad nos aliquid inde honoris redeat: cum enim imaginem aliquam egregie ad Protolypi imitationem depi-

ctam intuemur, non tam imaginem quàm pictorem laudamus; quò itaque, inquit, miraculum meum fiat, mihi relinquit, utin similitudinem Dei fiam. Si verb quæris ab illo quomodo ista Dei similitudo, quam miraculum appello, acquiratur: acquiris, inquit, eo ipso Dei similitudinem, quò bonitatem assumis. Magni viri, ajebat Petrus Aldobrandinus Cardinalis, non nascuntur: sed virtute fiunt: quæ scilicet, quod in Deo præstans est, quantum cum Dei gratia possumus æmulari conamur, ad quod nos exhortatus Apostolus, dicens: *Estote imitatores Dei, sicut filij charissimi.*

Deus sibi sufficit, seque ipso beatus est: ita esto tu solo Deo contentus: nimis avarus est, cui Deus non sufficit: non potest res te inferior reddere meliorem aut beatiorum; onerare potest, felicitare non potest; ad id quod supra te est, & ad bonum bonorum ascende, illi te conjunge, illo frui: periére superbus Angelus, & deceptus homo, qui aliâ viâ ad beatitudinem grassari voluerunt.

2. Deus in sui contemplatione, amoreque conquiescit, nullius alterius contubernium requirit; & tu cum Deo, quantum potes, conversare; alterius, ut animum televs, societatem ne ascisce: intra potius in gaudium Domini tui

4.
Si nobis
Dicitur
est.

5.
Si nihil
aliud
omnis pro-
tec ipse.

6.
Si sis
mutab
per co
stancia

tui: fac ut Philosophi dictum; qui de solitario dixit, eum aut Deum esse aut bestiam; approbes, & vera Dei imitatione Deum aliquem in terris, ubi aliud charitas non exigit, repræsentes.

Id assequeris si Arsenium imiteris: hic ab Abbate Marco requisitus, cur ad eum fugeret homines, respondit: Scit Deum quia diligo homines; sed cum Deo pariter & hominibus esse non possum: supernæ virtutes unius sunt voluntatis, homines verò & multas habent voluntates & varias, & ob hoc Deum relinquere, & cum hominibus esse non possum. Unde & alius ex illis sanctis in eremo solitarius, cum viso homine, fugeret, & ille alter clamaret: Expecta me, quia propter Deum te sequor: respondit ille: Et ego propter Deum te fugio. Sed ne in hoc solitudinis amore contra charitatem peccemus, audiendus est S. Augustinus: Otium sanctum, inquit, charitas veritatis, negotium iustum suscipit necessitas charitatis, quam sarcinam si nullus imponit, percipiendæ atque intuendæ vacandum est veritati.

l. 9. de Civit. 19.

6. Si sis immutabilis per conseruationem.

Deus est immutabilis: Ego Deus, inquit, & non mutor; quàm magna, & multa in hoc mundo Deus operatur, unus semper & in se indivisus, & imperturbatus. Huius immutabilitatis consideratio

ne animabat se Gregorius Nazianzenus, dum ab æmulis Constantinopoli exagitaretur: Duo hæc, inquit, superari nequeunt, Deus, & Angelus; tertius Philosophus in materia materiæ expertus, in corpore incircumscriptus, in terra cælestis, in passionibus impatientis, omnibus rebus vinci se ferens præterquam animi magnitudine: Philosophum verò se appellat Gregorius, quia sapientia, & virtutis, Dei que se amatorem, & imitatore[m] profitebatur. Hinc & Epictetus noluit ab eo quod semel fuit, mutari; pauper erat, oblatas divitias recusavit; servus erat, libertate donari noluit; existimans, ait Simplicius ejus interpres, omnem humani animi perfectionem conversione ad Deum, ejusque conjunctione absolvi, & consummari.

4. Deus in gubernatione mundi imitandus: extra munificus, & in se tranquillus. Rector universi Deus, inquit Seneca, in exteriora quidem tendit, sed tamen in totum vndique in se redit: idem nostra mens faciat, cum se ad æterna porrexit, sui potens ad se redeat, & devinciât sibi summum bonum; quod ipsum est fons omnium honorum: semper cum tranquillitate fluens, inexhaustus: ita tu quidquid habes nec fardidè tibi serva, nec sine iudicio prodige: semper ante oculos ha-

7. Si libera-
lis.

Gggg 2 bc

be illud : Beatius est dare quam accipere, & munera tua, non numero aut pondere, aut accipientis aestimatione, sed ut Deum dumtaxat imitearis, & pro illo, & propter illum in alios expende.

8. *Si patiens.* 4. Patientiam ejus imitare, ut monet Tertullianus, qui florem hujus lucis, inquit, æqualiter super justos & injustos spargit, sustinens ingratisissimos, ludibria actuum & manuum suarum adorantes, nomen cum familia ipsius persequentes, luxuria, avaritia, malignitate, iniquitate quotidie insolescentes: ut sua patientia sibi ipse detrahat: plures enim idcirco Deum non credunt, quia sæculo iratum tamdiu nesciunt. Si aliquando cum Davide, & Elia alijque divini honoris zelatoribus tabescis & zelo tuo aliquid concedendum putas, etiam Deum in hoc imitare, & sis, ut monet S. Augustinus, ita criminis persecutor, ut sis hominis liberator.

Epist. 52.

De Trinit. l. 8. c. 6. & serm. 266. de semp.

5. Denique ita homines ama, ut Deum illos amasse, & amare conspicias. Ama improbos ut boni sint; ama probos, quia boni sunt: qui enim, ait Augustinus, amat homines, illos debet amare, aut quia justi sunt, aut ut justi sint, sic enim te ipsum amare debes, aut quia justus es, vel ut justus sis, hoc enim est Deum amare in proximo, aut quia in illo, aut ut sit in illo.

CONSID. XXIX.

De diffidentia sui, & confidentia in Deo.

VT ad hanc amoris sancti perfectionem citius & securius homo perveniat duabus aliis opus est. 1. Ut de se diffidens omnia putet se posse in eo qui eum confortat, adeoque à se abjiciat suarum virium præsumptionem, & pusillanimitatem. 2. Ut consinua erga Deum animi grati significatione novos semper ex illo omnis boni fonte rivus aperiat. De primo hinc agemus, de secundo proxima consideratione & ultima sicque triginta considerationibus finem imponemus.

Primò ergò charitatem rem tam sublimem esse tibi persuade, ut ad illam pertingere viribus tuis non possis. Petrus dum ad Christum super aquas graditur, ad venti flatum malè apprehensum, submersionis periculum incurrit; deinde dum sibi præfidens inter vitæ discrimina amorem in Magistrum testari vult, & quid ei accidat præses observare, ad vocem ancillæ in exitium ruit: an tu ad Christum per tot amoris proprii oppositos fluctus & flatus, & ad ejus amorem perrepturum te putas, nisi tibi diffidens ad id Dei auxi-

1. Amor acquiritur diffidentia sui.

Sine qua amor non potest acquiri.